

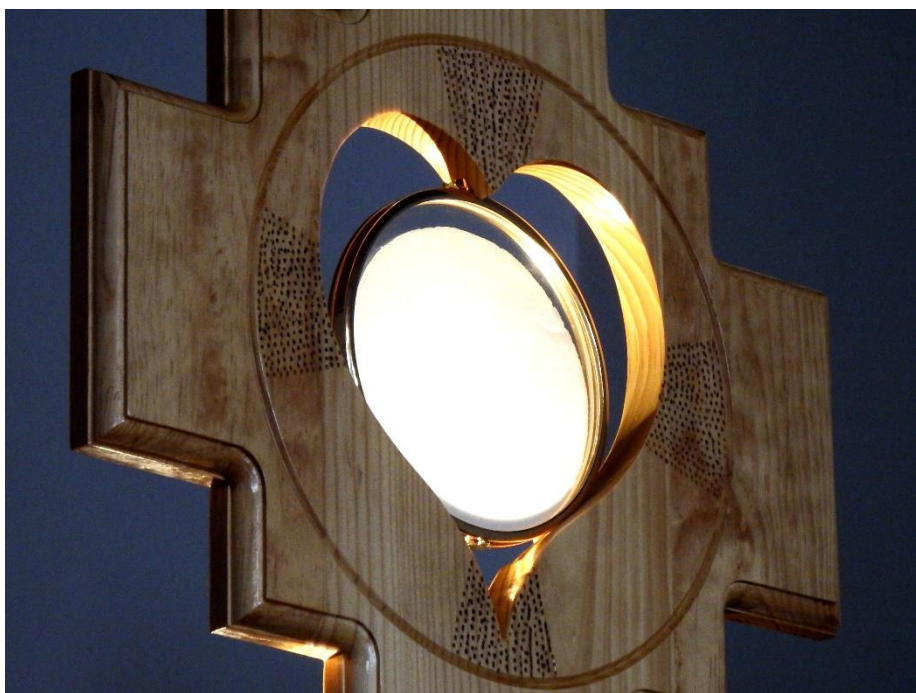
Nem vagyok méltó - confessio

7. tábla

„Úgy szeressétek egymást, ahogy én szeretlek titeket!” (Jn 15, 12)

Szívünk a határtalan, tökéletes, elfogadó szeretetre van teremtve, amit csak Isten képes betölteni. Természetes, hogy a legtökéletesebb ember is csalódást fog okozni, mert többet keresünk benne, mint amit egy ember nyújtani tud. Ezért házastársi kapcsolat szükségszerű velejárója a csalódás megtapasztalása. A csalódás a valóságról ad hírt, hiszen ebben az elképzelttel, vágyottal szemben a kapcsolatunk és a másik, igazi vonásait fedezzük fel. Ha Jézust segítségül hívva és nem csak a saját érzéseinkkel, szemünkkel keressük az igazságot, akkor a csalódás okozta fájdalom az életünket vezető eszköz is Isten kezében, hiszen magához hív, amikor a házastársunkat nekünk adja.

A szentmise Krisztus keresztáldozatának megjelenítése. A házasságban szenvedéseknek vagyunk okozói és áldozatai is. Életünk szentmiséjén megtöretünk és szétosztatunk. Egymásnak személyre szabott keresztjei is vagyunk. Tilmann atya gyakran mondta, ha társunk bosszant minket, fájdalmat okoz, ezzel a gondolatokkal forduljunk hozzá: „Életszentségem eszköze, áldott légy te mindörökre!”

Ha Isten által nekem kigondolt személyként tekintek a társamra, akkor tuskéit, „bogaroit” (zavaró tulajdonságait) is Isten faragószerszámának érezhetem, hogy ezek hordozása által megtanuljak még önzetlenebbül szeretni. A legfájóbb sebeket attól a személytől kaphatjuk, aki a legközelebb van hozzánk, a házastársunktól. Egy rossz hangsúly, egy szúrós megjegyzés, - jobban fáj, mintha bárki mástól jött volna. Hosszú évek alatt együtt élve látjuk, megtapasztaljuk egymás gyenge és bűnös oldalát is. Érzékeljük azt is, hogy a mi gyarlóságaink is terhet és fájdalmat okoznak a társunknak. Sokszor nem is kell, hogy bűnös legyen a társunk, a rossz szokásai, sőt akár pont azok a tulajdonságai, amelyek megismerkedésünkkor a legjobban tetszettek, azok lehetnek később irritálóak a számunkra. „Milyen megbízhatónak, precíznek ismertem meg, most meg kényszeresnek, rugalmatlannak látom. - Mennyire tetszett érzékenysége, mindenre kiterjedő figyelmessége – most meg tojánhéjakon járkálok, mert folyton figyelmetlennek tart engem.”

Az irgalmasság hősiességét megélni a mindennapokban keresztthordozást jelent, de tudjuk, nincs olyan kérés, amit Isten szívesebben meghallgatna, mint a szeretetért való könyörgést. „Segíts, Uram a házastársamat igazán és jól szeretni!”

Küzdelmünkben nem vagyunk egyedül: az Oltáriszentség vétele kimozdítja a fókuszpontot: a magunk körül forgásból (nekem mi fáj, és mit kellene másképp csinálnia a társamnak). Jézus ereje segít más nézőpontra helyezkedni: én hogyan tudnám boldogabbá tenni a házastársamat? Nekem miben kellene változnom, fejlődöm, hogy neki könnyebb legyen? A magunkból való kilépéshez, makacs önzésünk elhagyásához Jézus segítségére és erejére van szükségünk, hiszen „az önzésünk, magunk körül forgásunk olyan erős, hogy csak halálunk után két órával hagyja el a testünket.” – mondta viccesen Kantenich atya.

Kis Szent Teréz szerint nagy könnyebbség nekünk, hogy a Szentostyában nem látjuk Krisztust teljes valójában: „Ha láthatnánk nagy fenségét, hogyan is merne bárki lagymatagságában, méltatlanul, hibákkal telve közeledni hozzá?” Így imádkozik: „Ó, Uram! Ha nem lepleznéd nagyságodat, ki is merne piszkosan és nyomorultul, napról napra ilyen nagy fenség elé járulni?”

Ferenc pápa szavai is bátorítanak: „Az Eucharisztia, jóllehet a szentségi élet teljességét jelenti, nem jutalom a tökéletesek számára, hanem bőkezű gyógyszer és táplálék a gyöngéknek” (EG 47).

Jézus mer kiszolgáltatott lenni, hogy a közelünkben lehessen. Az Ő alázata minket is segít, hogy ne legyünk büszkék, és valós vagy vélt igazságunk tudatában, ne ítéljük el házastársunkat, hanem gyógyír legyünk a sebekre, amelyeket bűneinkkel okozunk.

„A szentmise elején kérjük a Jóisten bocsánatát. Ha házasemberként a Jóisten bocsánatát kérjük, akkor Ő ezt mondja: „Tessék előbb hazamenni, a házastárssal kibékülni, és utána gyere vissza hozzám! Házaspárként a szentté válás útja nehezebb, de gyümölcsözőbb is, mert így mélyebben odafordulunk a Jóistenhez.”¹

Törekedjünk arra, hogy legyen köztünk olyan légkör, ahol be lehet vallani egymásnak gyengeségeinket, rossz gondolatainkat. Szeretetünk így Isten szeretetéhez válik hasonlónak: ha megajándékozunk társunk az elfogadásunkkal, megbocsátásunkkal, közelségünkkel akkor is, ha ez a szívünknek közben nehézséget jelent. Így érleljük házasságunk szentségi jelét, hogy Krisztus újrászülethessen családjainkban. Ha átélem, hogy irgalomra szorulok, magam is irgalmas tudok lenni.

Egy feleség meséli: „Vacsora után megegyeztünk a férjemmel, én levezényelem a rendrakás-fürdés-fogmosás-pizsamavétel programot a gyerekekkel, ő rendbe rakja a konyhát. Mikor készen lettünk a gyerekekkel, ő még mindig a vacsoraasztal romjai fölött ülve olvasta a napi híreket. Felment a pumpa bennem, jó nagy veszekedést csaptam. Az utána következő sértett csöndben jutott eszembe, ő milyen irgalmas velem, amikor elfelejtek tankolni, vagy meghúzom a kocsi oldalát.”

„Nem vagyok méltó” – mondjuk Istennek, és mondhatjuk házastársunknak szóban, gondolatban. Isten sem a kicsiségünk ellenére, hanem éppen azért szeret minket. Szeret akkor is, ha bűnösök, gyengék vagyunk, ha újra és újra elbukunk. Töredékes, törekeny a szeretetünk egymás felé, mégis a Szentháromságos Isten jelen van benne. Így mégis szeretetkapcsolatunk hatalmas erőt képvisel.

---

¹ Részletek a 15 perc szeretet házaspárok számára című kiadványból. P. Tilmann Beller beszédeiből összeállította dr. Csermák Kálmán és Alice. Schönstatt-szentélyt Magyarországnak Alapítvány, Óbudavár, 2004. 37–48. o

A bűnbocsánat szentségének kegyelme az Eucharisztia vételének és az élő házasság szentségének is fontos előfeltétele és alapja. A bűnbánat és a megbocsátás is hasonlít a menyegzői fürdőhöz, ami megelőzi a menyegzői lakomát, a boldog eggyé válást. Újra és újra megtisztulunk és a megszentelő kegyelem állapotában újrakezdünk.

Mi segít a gyengeségeinket észrevenni és elfogadni? Visszaemlékezünk egy kibékülésünk, egy felemelő gyónás örömére.

